

Uit de homilie van Guido Heyrbaut (+ 4-12-16), door hem uitgesproken in een eucharistieviering op 8 juli 2016, die doorging in 't Schoenmakerskapelleke in Antwerpen, ter herdenking van de priesterwijding in 1962 van Hugo Dierick en hemzelf.

...

Maar ik heb gesproken van 1962 en jullie weten zo goed als wij dat sedertdien heel wat gebeurd is. De tijd waarin wij gewijd werden was een tijd waarin wij aangesproken werden als 'eerwaarde'. Dat betekent, iemand die waard is om eer te krijgen. En helaas is het zo dat sommigen onder ons, en misschien wijzelf in zekere mate, dat nog bijna geloofden ook en dat was natuurlijk een enorme vergissing. Wij konden dan, als groep bedoel ik, doen alsof wij inderdaad meer waard zouden geweest zijn, dan wat wij toen noemden, schandalig genoeg, de gewone mensen.

En ik denk dat wij dat als kerkgemeenschap hadden wereldwijd, misschien nog het meest in West-Europa, waar wij 'de besten' gehad hebben sedert eeuwenlang. Het is zo inderdaad dat wij zelf soms gedacht hebben, dommeriken als wij waren, en misschien nog voor een stuk zijn, dat wij inderdaad belangrijker zouden zijn en dat betalen wij nu zeer duur bij de situatie in onze kerk vandaag. Denken jullie dat ook niet?

Ik praat graag samen met u, niet tot u en zeker niet tegen u. Die naam van priester zouden wij zijn echte betekenis willen geven, zeer concreet.

Een pastor is geen pastoor. Een pastoor is iemand die een functie heeft in een parochie, vul het in zoals jullie willen. De pastor dat is een herder.

Voor ons priesters was 't belangrijkste dat we zouden leren herder te worden.

Een herder dat is iemand die eerst en vooral z'n schapen kent, en jullie zijn geen schapen, jullie zijn prachtmensen die hier samenzitten omdat jullie geloven.

Toch? Een herder is ook iemand die zichzelf laat kennen, hij moet niet alleen z'n schapen kennen, hij moet ook zichzelf kennen, anders is er geen enkel 'contact', of met magische woorden: 'communicatie' mogelijk.

Maar een herder is ook iemand die oplet en met zijn mensen, geen kudde hé, met zijn mensen leeft en ziet en merkt als er eentje domme dingen doet en verloren loopt. En wat doet die herder? Die begint niet te vloeken... Die gaat er naartoe! Ik weet niet of je het beeld herinnert van de herder die met z'n lam in z'n hals terugkomt. Dat spreekt van gaan zoeken en niet beginnen met verwijten maar met tederheid. En hij is eigenlijk degene die van heel die groep mensen een gemeenschap maakt.

Mensen die iets grondigs gemeen hebben, niet alleen het 's zondags naar de mis gaan, en dat is al veel, maar in heel hun en ons leven.

En tenslotte is de herder degene die in de hele groep, die gemeenschap zoals wij ze nu proberen te noemen is om de schapen, de gemeenschap, te brengen naar plaatsen waar echt voedsel is. Jullie weten zo goed als ik dat wij geen diëtisten zijn. Jullie weten zeer goed dat voedsel onszelf wordt. Wij worden wat wij eten. Het echte voedsel daar gaan wij samen met u naar zoeken en wat kan er meer voedsel zijn dan diegene die zeggen 't eenvoudigste van 't dagelijks voedsel, brood voor ons is geworden. Maar ook vreugde wil brengen en wat doen we als 't feest is? Dan drinken we toch wijn, met water natuurlijk. Is dat geen teken van feest? Daarom zijn wij hier om dit te vieren. Het weze zo.